

PROHLÁŠENÍ CHARTY PRÁV VÝŽIVOU POVINNÝCH RODIČŮ 2017

PREAMBULE

Nelze nijak zpochybnit právo dítěte na rodičovskou výživu a péči. **Česká republika si však do současnosti ponechala systém z období komunistické totality, který hrubě porušuje základní práva povinných rodičů**, kdy je vyživovací povinnost stanovována v hrubém rozporu s čl. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen LZPS) jen podle libovůle soudů. Vyživovací povinnost je omezením základního práva svobodně nakládat s legálně nabytým majetkem a jako takovou pro její stanovení platí pravidla daná LZPS, tj. stanovení mezí základního práva zákonem tak, aby toto omezení platilo pro všechny podobné případy stejně.

Orgány státní moci systémově znemožňují výživou povinným rodičům užití zákonných prostředků na ochranu jejich základních práv a svobod.

PRÁVO DEKLAROVANÉ ČESKOU REPUBLIKOU

Česká republika se Ústavou ze dne 16. 12. 1992 deklaruje jako demokratický právní stát dodržující závazky vyplývající z mezinárodního práva, který je založený na úctě k právům a svobodám člověka a občana. Závazek ochrany základních práv a svobod fakticky znamená, že žádný článek soudní moci nemůže bez zákonného důvodu odmítnout argumentaci opřenou o základní práva a svobody, respektive, že každý občan může činit vše, co není zákonem zakázáno a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá.

Elementární principy právního státu Česká republika deklaruje v článku 4 LZPS ze dne 16. 12. 1992, jako součást jejího ústavního pořádku. Povinnosti tedy mohou být ukládány pouze na základě zákona, v jeho mezích a **jen při zachování základních práv a svobod, jejichž meze mohou být za podmínek stanovených LZPS upraveny pouze zákonem** tak, že toto zákonné omezení musí platit stejně pro všechny případy s tím, že musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena.

Úmluva o právech dítěte (dále jen ÚPD) se stala součástí právního řádu již České a Slovenské Federativní Republiky dne 2. 9. 1991 pod č. 104/1991 Sb. Tou je Česká republika jako nástupnický stát podle čl. 3 odst. 1 a 2 vázána zajistit v nejlepším zájmu dítěte takovou ochranu a péči, jaká **je nezbytná pro jeho blaho, přičemž musí být brán ohled na práva a povinnosti jeho rodičů**.

Svůj závazek pečovat o nezbytné blaho dětí, vyplývající pro ni z ÚPD, přenesla Česká republika na rodiče a další příbuzné stanovením zákonné vyživovací povinnosti. Stalo se tak zákonem 89/2012 Sb., Nový občanský zákoník (NOZ), který v kogentním ustanovení § 2 odst. 1 říká, že každé **ustanovení soukromého práva lze vykládat jenom ve shodě s Listinou základních práv a svobod a ústavním pořádkem vůbec**. Rozejde-li se výklad jednotlivého ustanovení pouze podle jeho slov s tímto příkazem, musí mu ustoupit.

NEVYMAHATELNOST ZÁKLADNÍCH PRÁV V ČESKÉ REPUBLICE

Uvedený závazek právního státu, neselektivní implementace mezinárodních dohod (ÚPD) a z toho vyplývající ochrana základních práv a svobod jsou však zcela iluzorní a nejen v České republice, ale i u evropských institucí jsou pro české občany fakticky nevymahatelné. Zdá se, že soudní moc České republiky ke svému rozhodování psané právo ani nepotřebuje, přičemž v duchu totalitní teorie ústavního práva staví povinnost na roveň, anebo dokonce do superpozice k právům základním.

Přestože samo stanovení vyživovací povinnosti peněžitým plněním je faktickým omezením základního práva svobodně nakládat se svým majetkem bez ohledu na někoho jiného (čl. 11 LZPS), nejsou v rozporu s ustanovením čl. 4 odst. 1 a 2 LZPS zákonem upraveny meze tohoto základního práva tak, aby toto omezení platilo stejně pro všechny případy podle čl. 4 odst. 3 LZPS.

V rozporu s čl. 4 odst. 2 LZPS, tj. v rozporu s podmínkami stanovenými LZPS a v rozporu s kogentním ustanovením § 2 odst. 1 NOZ bylo ustanovením § 913 NOZ stanovení mezí základního práva svobodně nakládat s majetkem nepřipustně svěřeno do pravomoci soudů. **Jedinou „právní jistotou“ a ustálenou praxí v rozhodování soudní moci České republiky na všech úrovních je tak podle platných zákonů pouze její ničím neomezená libovůle.** Další základní práva a svobody deklarativně chráněná LZPS si pak soudní moc České republiky bez jakékoliv opory v zákoně a v rozporu s Ústavou osobuje nejen omezovat, ale dokonce úplně odpírat. Jde o zákaz nucených prací, právo na svobodnou volbu povolání, právo na svobodné nakládání s legálně nabytým majetkem a obecné právo činit, co není zákonem zakázáno, respektive nebýt za výkon základních práv trestán. **V právním státě vyjádřeném čl. 4 odst. 2 LZPS však žádný soud nemůže ani ze zákona upravovat meze základních práv.**

Na tomto místě se hodí připomenout stanovisko Nejvyššího soudu (NS) České republiky Cpjn 204/2012 z 19. 10. 2016. Aniž by jakkoliv reflektoval změny po listopadu 1989, změnu Ústavy, implementaci výše uvedených ústavních i mezinárodních norem a bez jakékoliv reflexe kogentních ustanovení NOZ, bezostyšně si NS v rozporu s LZPS osobuje pravomoc posuzovat „vhodnost vykonávaného zaměstnání“ povinných osob, oprávněnost změny povolání nebo přiměřenost zisku a ztrát osob samostatně výdělečně činných. Zdá se, **jako by si kolegium NS nevšimlo, že již neplatí totalitní komunistická Ústava z roku 1960** a že se součástí ústavního pořádku se naopak stala LZPS deklarující právě zákaz nucených prací a právo na svobodnou volbu a změnu povolání, které může být omezeno pouze zákonem. Za nedůstojné soudu demokratického právního státu lze považovat odkazy na judikaturu NS ČSSR z roku 1968 a 1969, které vycházely právě z totalitní komunistické Ústavy z roku 1960!

Do uvedeného pak konečně zapadá i selektivní aplikace ÚPD, resp. její čl. 3 odst. 1 a účelové pomíjení, resp. faktická nevymahatelnost čl. 3 odst. 2. Všechny orgány státní moci České republiky se ve svém konání zaštiťují „nejvyšším zájmem dítěte“ a tímto principem odůvodňují nezákonné omezování či dokonce neústavní odpírání základních práv povinných rodičů. Avšak hned následující čl. 3 odst. 2 ÚPD přikazuje poskytnout dítěti pouze takovou ochranu a péči, jaká je nezbytná pro jeho blaho, přičemž **musí být brán ohled na práva a povinnosti jeho rodičů**. Je tedy naprosto zřejmé, že státní moc České republiky porušuje tuto mezinárodní dohodu právě tím, že toleruje omezování základních práv povinných rodičů bez zákonného důvodu či dokonce úplným odpíráním jejich základních práv.

Státní moc České republiky fakticky nastolila stav *denegatio iustitiae* – odepření práva i tím, že ve věcech opatrovnických zákonem znemožnila uplatnit jakoukoliv možnost dovolání k NS a tudíž ani není možné na uvedené rozpory mezi judikaturou NS a Ústavou ČR, LZPS a mezinárodními dohodami (ÚPD) formálně upozornit. Lze se pouze ptát, proč se Ústavní soud České republiky stejně jako Evropský soud pro lidská práva ve Štrasburku programově a v rozporu s čl. 8 Všeobecné deklarace lidských práv odmítají vyjádřit k otázce, zda povinní rodiče také vůbec deklarovaná základní práva požívají či nikoliv.

Stanovení vyživovací povinnosti je čistě sociální a ekonomická problematika, avšak stanovení této povinnosti je v České republice v rozporu s podmínkami stanovenými LZPS zákonem svěřeno do rukou naprostých ekonomických laiků (soudců), kteří se k hrubé neznalosti základních hospodářských a daňových pravidel dokonce hrdě hlásí. **Soudní moc tak vědomě vytváří fiktivní dluhy na výživném, jejichž faktická nevymahatelnost je dána právě jejich absurdní výší.** Spolu s čl. 4 odst. 4 LZPS se lze pouze ptát, jak bylo šetřeno podstaty a smyslu, když *status quo* spíše než ke stanovení smysluplné vyživovací povinnosti „nezbytné“ pro blaho dítěte, slouží k zajištění obživy represí fascinovaných soudců, rozvodových právníků a nenasytných exekutorů. Kam se poděl zdravý rozum, když orgány státní moci České republiky udržují systém, který dlouhodobě prohlubuje komunikační propast mezi rodiči a dětmi z rozvedených rodin, a který je nepochybně jednou z hlavních příčin vleklých porozvodových sporů o děti a brání rozumné dohodě rodičů ve prospěch dítěte?

Proti uvedeným **zločinům státní moci na základních právech a svobodách povinných rodičů** a proti nepravdivým a urážlivým nařčením oficiální propagandy, která ostrakizuje oběti absence deklarovaného právního státu, je vyloučena jakákoliv možnost veřejné obrany. Kdo se pokusí upozornit na uvedené hrubé porušování základních lidských práv v České republice, je označován za narušitele nezávislosti soudů a vystavuje se riziku soudní šikany.

Zejména soudy mají v České republice nekontrolovanou moc odpírat svým občanům základní práva a svobody bez ohledu na právo deklarované Ústavou a ústavními zákony. **Je povinností svobodného občana takovou praxí výkonu státní moci odmítnout a přiměřeným způsobem se postavit na odpor** systému, který je takto faktickým a systematickým popíráním demokratického řádu lidských práv a základních svobod, přičemž jsou to právě ústavní orgány, kdo uplatnění ústavních zákonných prostředků znemožňuje.

VYZÝVÁME PROTO VŠECHNY ORGÁNY STÁTNÍ MOCI ČESKÉ REPUBLIKY:

- 1) aby zajistily stanovení mezi základního práva svobodně nakládat s majetkem nařízením vyživovací povinnosti v souladu s čl. 4 odst. 2 LZPS přijetím zákona o výživném, v mezích tohoto zákona a jen při zachování i všech dalších základních práv a svobod, které mohou být za podmínek stanovených LZPS omezeny pouze zákonem tak, že toto zákonné omezení musí platit stejně pro všechny případy;
- 2) aby při péči o nezbytné blaho dětí zajistily ochranu práv a povinností povinných rodičů podle čl. 3 odst. 2 ÚPD;
- 3) aby ukončily ostrakizaci a trestní i exekuční šikanu osob, kterým je vyživovací povinnost stanovena nikoliv v souladu s deklarovanými principy právního státu, a nikoliv za podmínek stanovených čl. 4 LZPS, a aby propustily všechny vězně odsouzené pro dluh podle § 196 trestního zákoníku;

I ORGÁNY EVROPSKÉ UNIE A RADY EVROPY:

- 4) aby se zasadily o sjednocení rodinné legislativy a současně zabránily České republice bezostyšně a bez opory v zákoně porušovat základní práva svých občanů na základě judikatury, kterou si přinesla z období komunistické totality;

Charta práv výživou povinných rodičů 2017 je volné sdružení občanů České republiky. Tímto svým prohlášením nesouhlasí se stavem právního státu a lidských práv v zemi. K prohlášení se může připojit každý, kdo souhlasí s textem bez ohledu na skutečnost, zda je či není postižen libovůlí moci soudní.

Prvními signatáři prohlášení Charty práv výživou povinných rodičů 2017 jsou pan Luboš Meszner a pan Tomáš Olejář, kteří s ní seznámí orgány státní moci České republiky, Evropské unie a Rady Evropy.

V Praze dne 17. 7. 2017

Luboš Meszner

Tomáš Olejář

Příloha: podpisová listina

PROHLÁŠENÍ CHARTY PRÁV VÝŽIVOU POVINNÝCH RODIČŮ 2017

PODPISOVÁ LISTINA

K prohlášení určenému orgánům státní moci České republiky, Evropské unie a Rady Evropy, připojili svůj podpis:

[illegible]